

NIC PIZZOLATTO
GALVESTON

PALADIN POCKET
CRIME

NIC PIZZOLATTO

GALVESTON

Traducere din limba engleză și note
de Laura Ciobanu

PALADIN

Pentru Amy și pentru Allegra

*De câte ori n-am stat lungit sub
un acoperiș străin bătut de ploi,
cu gândul acasă.*

William Faulkner

UNU

Un doctor mi-a fotografiat plămâni. A găsit o furnă de zăpadă în ei.

Când am ieșit din cabinet, toți pacienții din sala de așteptare păreau fericiți că nu erau în locul meu. Anumite lucruri se pot citi pe chipul oamenilor.

Simțisem ceva în neregulă cu câteva zile în urmă, când fugărisem un tip în sus pe scări, vreo două etaje, și avusesem probleme cu respirația, ca și cum o greutate mi-ar fi stat pe piept. Băusem la greu de vreo două săptămâni, dar am știut că era mai mult de-atât. Durerea aceea subită m-a înfuriat atât de rău, că i-am rupt mâna individului. Scuișându-și dinții, tipul i s-a plâns lui Stan că am sărit calul.

Dar tocmai de-asta primesc întotdeauna de lucru. Pentru că sar calul.

I-am spus lui Stan că simt o durere în piept și m-a trimis la un doctor care-i era dator cu vreo patruj' de mii de dolari.

După ce am ieșit din cabinetul doctorului, mi-am scos țigările din jachetă și-am dat să strivesc pachetul, dar am decis că nu era momentul să mă las de fumat. Mi-am aprins una chiar acolo, pe trotuar, însă n-avea gust bun, iar fumul mi-a reamintit de fibrele alea ca de bumbac, întreșesute înăuntrul pieptului meu. Autobuze

și mașini treceau lent pe lângă mine, reflectând lumina zilei în sticla și cromul lor. În spatele ochelarilor de soare, mă simțeam ca și cum aș fi fost pe fundul mării și vehiculele ar fi fost pești. Apoi mi-am imaginat un loc mult mai întunecat și mai răcoros, iar peștii s-au transformat în umbre.

Un claxon m-a trezit din reverie. Fusesem cât pe ce să pășesc de pe trotuar în stradă. Am făcut semn unui taxi.

Mă gândeam la Loraine, o fată cu care fusesem la un moment dat, și cum stătusem de vorbă cu ea până în zori pe o plajă din Galveston, într-un loc de unde vedeam fumul alb și dolofan al rafinărilor de petrol plutind în depărtare ca un drum către soare. Asta se întâmplase acum zece-unsprezece ani. Oricum, cred că era prea tânără pentru mine.

Fierbeam de furie încă dinaintea radiografiei, pentru că femeia pe care o crezusem iubita mea, Carmen, începuse să se culce cu șeful meu, Stan Ptitko. Acum mă îndreptam către barul acestuia, unde urma să-l întâlnesc. Nu prea vedeam care ar fi fost sensul, astăzi. Dar nu încetezi să mai fii cine ești numai pentru că în pieptul tău e o furtună de fulgi de săpun.

N-ai cum să scapi cu viață din asta, dar măcar speră să nu ți se spună cât mai ai de trăit. N-aveam de gând să le spun lui Stan, Angelo sau Lou despre plămâni mei. Nu voiam să frece menta prin bar vorbind despre mine când nu eram de față. Și să râdă.

Fereastra taxiului era mânjită cu urme de degete și-am văzut că ne apropiam de zona de nord a orașului. Unele orașe se deschid înaintea ta, dar New Orleans nu-i atât de primitiv. Orașul era o nicovală tocită și-și producea propria atmosferă. Soarele străfulgera printre clădiri și

stejari și i-am simțit lumina pe față, și-apoi umbra, ca un stroboscop. M-am gândit la fundul lui Carmen și la felul în care îmi zâmbea ea peste umăr. Încă nu mi-o puteam scoate din minte, și asta n-avea sens, pentru că știam că-i o târfă, și-ncă una fără inimă. Când începuserăm să ieșim împreună, ea era cu Angelo Medeiros. Cred că practic i-am suflat-o, mai mult sau mai puțin. Acum ea se cuplase cu Stan. Și Angelo tot pentru el lucra. Ca să-mi mai potolesc orgoliul rănit, îmi imaginam că ea și-o mai trăgea și cu alții pe la spatele lui Stan.

Încercam să mă gândesc cui să-i povestesc despre plămâniile mele, pentru că voiam să spun cuiva. Trebuie să recunoști că asta-i o veste de tot căcatul, mai ales dacă primești tocmai când trebuie să ajungi la o întâlnire de afaceri.

Barul se chema Stan's Place, o clădire din cărămidă, cu acoperiș de tablă, ferestre cu grilaj și o ușă metalică deformată.

Înăuntru i-am găsit pe Lou Theriot și Jay Meires, oameni de-ai casei, și doi inși pe care nu-i știam. Pe barman îl chema George. Avea un pansament alb peste urechea stângă. L-am întrebat unde era Stan și mi-a indicat scările care urcau, de-a lungul peretelui, către biroul acestuia. Ușa era închisă, așa că m-am așezat și-am comandat o bere. Apoi mi-am amintit că eram pe moarte, așa că am schimbat comanda și-am cerut un Johnnie Walker Blue. Lou și Jay discutau despre una dintre francizele de pariuri. Mi-am dat seama pentru că mă ocupasem și eu de asta câțiva ani, în tinerețe, și cunoșteam limbajul. Observând că ascultam, s-au oprit din vorbă și s-au uitat la mine. Nu le-am zâmbit, așa că și-au reluat discuția, dar mai încet, cu capetele aplecate, ca să nu-i aud. Niciodată

nu mă prea plăcuseră. O știau pe Carmen de când era chelneriță aici, dinainte să se încurce cu Stan, și cred că îmi purtau pică din pricina ei.

Un alt motiv pentru care nu mă plăceau era că nu m-am integrat niciodată între ei. Stan mă moștenise de la fostul său șef, Stan Gino, care mă moștenise la rândul lui de la Harper Robicheaux. În mare parte, era vina mea că tipii ăștia nu mă acceptaseră niciodată pe deplin. În privința modei, aveau niște gusturi de broscari: trenin-guri sau cămăși cu manșete duble și părul lins pe spate, în timp ce eu purtam blugi și tricouri negre cu jachetă și cizme de cowboy, părul mai lung la spate și barbă. Mă cheamă Roy Cady, dar Gino mi-a dat porecla 'Țărănoiu' și toată lumea îmi zice așa, dar fără simpatie. Sunt din estul Texasului, din Triunghiul de Aur¹ și băieții ăștia m-au considerat întotdeauna un gunoi, treabă care mi-a convenit fiindcă, în același timp, se și temeau de mine.

Nu-i ca și cum aș fi nutrit vreo dorință să avansez în ierarhia corporației.

Cu Angelo, însă, m-am înțeles întotdeauna bine. Înainte de chestia cu Carmen.

Ușa biroului s-a deschis, și Carmen a ieșit netezindu-și fusta și aranjându-și părul. Imediat ce m-a văzut, a încremenit. În urma ei venea Stan, așa că a început să coboare scările, iar el a urmat-o vârandu-și cămașa în pantaloni, la spate. Scara trosnea sub pașii lor și Carmen și-a aprins o țigară dinainte să termine de coborât. S-a dus la celălalt capăt al barului și și-a comandat un *greyhound*².

¹ Zona din sud-estul Texasului cuprinsă între orașele Beaumont, Port Arthur și Orange.

² Cocktail preparat din suc de grepfrut, vodcă sau gin și gheață.

M-am gândit să fac o remarcă deșteaptă, dar am păstrat-o pentru mine.

Principalul motiv pentru care eram furios pe ea era că-mi întrerupsese singurătatea. Fusesem pe cont propriu atâta vreme...

Adică mi-o puneam când aveam nevoie, dar eram singur.

Se părea că singurătatea nu-mi mai era de-ajuns acum.

Stan i-a salutat pe Lou și Jay, apoi s-a apropiat și mi-a spus că Angelo și cu mine aveam o treabă de făcut la noapte. Am făcut un efort să mă arăt împăcat cu ideea acestui parteneriat. Stan avea o frunte tipică de poleac, abruptă ca un munte, care-i umbrea ochii mici.

Mi-a dat o bucată de hârtie și mi-a zis:

— Jefferson Heights. Trebuie să îi faci o vizită lui Frank Sienkiewicz.

Îmi aminteam numele, un președinte sau fost președinte sau avocat al sindicatului lucrătorilor portuari.

Docherii intraseră în atenția autorităților federale, din câte auzisem. Se zvonea că erau chiar ținta unei investigații. Plasau mărfuri de contrabandă pentru partenerii lui Stan, și șpăgile lor țineau sindicatul în viață, dar nu știam mai mult de-atât.

— Nimeni nu trebuie să fie rănit prea rău, a zis Stan. Nu asta vreau.

Stătea în spatele scaunului meu și-mi pusese o mână pe umăr. Niciodată n-am putut să citesc în ochii aceia înfundați sub miriștea sprâncenelor, dar cred că secretul succesului său era completa lipsă de compasiune a chipului său – pomeți lați, de slav, deasupra unei guri strânse, fără buze, de năvălitor cazac. Dacă sovieticii au avut într-adevăr oameni capabili să-ți vâre un cârlig încins de

umeraș prin glandul cocoșelului, ăia au fost oameni ca Stanislaw Ptitko.

— Vreau ca tipu' să priceapă mesajul, mi-a zis el. Tre' să țină cu echipa. Atâta.

— Și pentru asta am nevoie de Angelo?

— Ia-l cu tine oricum. Pentru că sunt un tip prudent.

Mi-a mai spus că trebuia să fac o colectă în Gretna înainte să mă întâlnesc cu Angelo.

— Așa că țin-te de program, a zis, făcând semn către paharul cu Johnny Walker din mâna mea.

Stan a dat pe gât un păhăruț de Stoli¹ și l-a făcut să alunece pe tejghea către barman. Pansamentul ce acoperea urechea lui George avea o pată gălbuie în centru. Stan și-a îndreptat cravata și-a zis, fără să mă privească:

— Fără pocnitori.

— Ce?

— Ți-aduci aminte de camionagiu' ăla de-acu' un an? Nu vreau fie împușcat careva din cauză că pe vreunul dintre voi l-au lăsat nervii. Așa că-ți spun ție, și-i spun și lui Angelo: fără arme. Să nu aflu că te-ai dus acolo cu vreuna.

— Tipu' o să fie acasă?

— O să fie. O să-i trimit un pachet de servicii la domiciliu.

A plecat și s-a oprit lângă Carmen, a sărutat-o apăsător și i-a frământat o țâțâ în mână. În mintea mea s-a strecurat un gând barbar. Stan a ieșit apoi pe ușa din spate, iar Carmen a rămas, fumând cu un aer plictisit. M-am gândit la ce spusese Stan, să nu luăm arme la noi.

Mi se părea o cerere cam stranie.

Carmen m-a privit încruntată din celălalt capăt al barului. Lou și Jay au observat-o și-au intrat în vorbă cu ea,

¹ Vodcă Stolicinaia.

spunându-i cât de relaxat părea Stan în preajma ei. Asta chiar era adevărat, am realizat, și treaba asta începuse să mă cam zgândăre. În adâncul sufletului meu, am simțit un junghi de rușine. Am dat pe gât JW-ul și-am mai cerut unul.

Carmen avea păr castaniu-deschis, lung și prins într-un coc la ceafă. Pielea chipului ei drăgălaș se înăsprise, și pudra se aduna în micile cute și riduri pe care nu le observai decât dacă stăteai foarte aproape. Îmi amintea de un pahar gol de cocktail, în care n-au mai rămas decât o coajă de lămâie stoarsă și un cub de gheață.

Cred că bărbații o plăceau pentru că emana o voluptate copleșitoare. Te uitai la ea o dată și știai – asta-i gata de orice. Ceea ce e sexy, dar nu-ți merge cu-adevărat la inimă.

Știam despre anumite lucruri pe care le făcuse, lucruri de care Angelo habar n-avea. Mai mulți parteneri deodată și de-astea. Se oferise odată să aducă încă o fată pentru mine, ca să mai condimentăm lucrurile.

I-am zis că treburile astea nu-s genul meu. Pe-atunci aveam niște idei romantice, despre care-mi dau seama acum că erau nepotrivite în relația cu ea.

Cred că trădarea îi pria mai mult ca sexul. Ca și cum ar fi vrut să se răzbune pe cineva.

Se plângea că odată aș fi lovit-o, dar nu cred una ca asta. Îi plăcea să joace teatru. Pentru ea, drama era mai importantă decât adevărul.

Totuși, trebuie să recunosc că nu-mi amintesc chiar tot ce s-a întâmplat în noaptea respectivă.

În bar, Lou tocmai îi spunea ceva în genul:

— E clar că știi să faci fericit un bărbat.

— Nimeni nu poate să spună că nu-mi dau silința, a zis Carmen.

Au răs cu toții. Am simțit cum .380-ul¹, mare, ascuns în curea, la spate, mă ardea de parc-ar fi fost încins în foc. Dar asta nu mi-ar fi adus nicio satisfacție. Pur și simplu eram furios și nu voiam să mor așa cum îmi dăduse doctorul de înțeles că se va întâmpla.

Am pus niște bancnote pe bar și-am ieșit. Cu două nopți în urmă, mă pilisem cu tequila și-mi lăsasem camioneta aici. Era încă intactă, model F-150, fabricată în '84. Asta se petrecea în 1987 și îmi plăceau mai mult modelele de-atunci: pătrătoase și solide, mașini grele, nu jucării. Am condus pe autostrada Pontchartrain cu radioul deschis, și gândurile-mi zumzăiau în cap ca albinele.

Gretna. Ajuns pe strada Franklin, m-am întrebat când va veni momentul în care-o să fac lucrurile pentru ultima oară. Fiecare rază de soare ce-mi cădea pe parbriz strecurându-se prin frunzișul de deasupra părea să-mi ceară s-o admir, dar nu pot zice c-o făceam. Am încercat să-mi închipui cum e să nu mai exiști, însă n-aveam atâta imaginație.

Aveam aceeași senzație de neputință și sufocare ca la doisprezece, treisprezece ani, când priveam în lungul ogoarelor nesfârșite de bumbac; diminețile de august, cu sacul de pânză atârnat pe umăr: domnul Beidle, călare, conducând copiii de la orfelinat cu fluierul de antrenor; senzația mizerabilă că această corvoadă nu se va sfârși niciodată; sentimentul că nu poți să câștigi. Mi-am observat pentru prima oară bătăturile de la mâini după o săptămână de cules, când am scăpat o furculiță și-am realizat că degetele mele nu mai simțeau nimic. Revenind în prezent, mi-am privit pernițele întărite de pe degetele ce țineau volanul și mi-am încleștat mâinile, străbătut de

¹ Pistol automat marca Colt.

un val de furie. Aveam sentimentul că fusesem tras pe sfoară. Mi-am amintit apoi de mama mea, Mary-Anne. Nu avusese tărie de caracter – o femeie deșteaptă care a încercat să-și adoarmă inteligența. Dar n-aveam de ce să mă gândesc la ea astăzi.

Am găsit adresa pe care mi-o dăduse Stan, o hazna de bloc situat lângă un șir de depozite. Clădirea avea cărămizi decolorate, mânjite de graffiti, iar ierburile înalte și buruienile se amestecau pe terenul viran de-alături. Parcarea era plină de hârburi, cu mirosul specific de ulei și gunoi încins care înconjoară New Orleans-ul.

Numărul doisprezece. Etajul unu. Ned Skinner.

Am trecut pe lângă fereastra lui și-am privit înăuntru. Era întuneric și nu se vedea nicio mișcare. Mi-am strecurat mâna în buzunar, unde îmi ascusesem boxul, și-am continuat să merg de-a lungul balconului. Am coborât, am ocolit prin spate și-am verificat ferestrele exterioare. Ierburile înalte se aplecau în bătaia vântului.

Am urcat din nou și am bătut la ușă. Întreaga clădire părea părăsită: jaluzele lăsate, niciun sunet de radio sau de televizor. Așa că am așteptat puțin, am mai scanat o dată împrejurimile, apoi mi-am folosit briceagul ca să slăbesc cadrul ușii în jurul broaștei. Lemnul, ieftin, s-a crăpat imediat.

M-am strecurat înăuntru și-am închis ușa. Era o încăpere mică, cu câteva piese de mobilier, gunoi peste tot – ziare, o tonă de formulare vechi de pariuri, ambalaje de fast-food – și un televizor cu lămpi, cu ecranul spart. Sticle goale ale unui brand renumit de vodcă erau înșirate de-a lungul bufetului. Niciodată nu mi-au plăcut împușiții.